

Vulcanul din mijlocul frunții

Gerra Orivera

apa vie a mâinilor

pielea noastră
e o incantație fonică a eului fără culoare
cei ce nu-s cu lasoul de flăcări
strâng vânturile
povestea e scrisă demult
fermentația sângelui e doar focalizarea materiei
pe formă
visul ce-și iese din matcă
risipirea în arcul săgeții acordează clipa
fără de puls ni-s drumurile ochilor
de nu freamătă de păsări
pupila

cu vetrele stinse în talpa destinului
nu pâlpâie nici o icoană în irisul candeliei
lumea întârzie să-și revendice în țipăt
spațiul vital
nașterea își este sieși pastişă
și răsună de umbre
lumina

doar din zid se vor întoarce acuzator pleoapele
aducând din adâncuri ecoul
genunea
gata să coacă minunea
ne rumenește ursita
pasul
îmbrățișarea

ori de câte ori încercăm să fugim ne devorează galaxiile
oglinzile
se umplu de chipuri ciobite
rădăcinile ne încarcă gura de fructe colcăind de ispite

poate de aceea nu știm nici să trăim nici să murim niciodată până la capăt

doar iluziile unor atingeri imperfecte se împiedică
de noi prin refracții codate
se usucă
și cad în pâlnia unei matrice vorace

lumea
ca un conglomerat neomogen de mistere
nu ne restituie decât prin
smulgere

nimic nu e ceea ce pare decojește râsul petale
din tulpina iubirii

orice notă vom ciopli pe cosmicul portativ al veșniciei
pielea noastră va fii mereu incantația fonică
a luminii

erupția perfectă a vieții
inima
îmbracă duhul